

1

Het was de tijd van het jaar waarin het bij zonsopgang nog vroom. Maar de winter trok weg, de bloemen begonnen te bloeien en de belofte van een nieuw seizoen vervulde me met verwachting.

‘Ik heb gedroomd van de lente,’ verzuchtte ik, en ik staarde uit het raam naar de vogels die vrijmoedig door de blauwe lucht vlogen. Delia Grace knoopte de laatste veters van mijn jurk vast en leidde me naar de kaptafel.

‘Ik ook,’ zei ze. ‘Toernooien. Vreugdevuren. De Kroningsdag is in aantocht.’

Uit haar toon bleek wel dat ik opgewondener zou moeten zijn dan het gemiddelde meisje, maar ik had nog steeds mijn bedenkingen. ‘Ach ja.’

Ik merkte hoe geërgerd ze was door de beweging van haar handen. ‘Hollis, je zult ongetwijfeld Zijne Majesteits partner en begeleider zijn bij de festiviteiten! Ik snap niet hoe je zo kalm kunt zijn.’

‘De sterren zij dank dat we dit jaar de aandacht van de koning hebben,’ zei ik op luchtige toon, terwijl ze de voorste delen van mijn haar naar achteren vlocht. ‘Anders zou het hier zo saai zijn als op een kerkhof.’

‘Je zegt het alsof je verkeringstijd een spelletje is,’ merkte ze op. Ze klonk verbaasd.

‘Het is ook een spelletje,’ benadrukte ik. ‘Hij zal snel op iemand

anders overstappen, dus we moeten er zo lang mogelijk van genieten.’

Ik zag Delia Grace in de spiegel op haar lippen bijten. Ze keek niet op van haar werk.

‘Is er iets mis?’ vroeg ik.

Snel plooide ze haar lippen tot een glimlach. ‘Nee hoor. Ik ben gewoon verbijsterd door je nonchalante houding tegenover de koning. Ik denk dat er meer achter zijn aandacht zit dan je denkt.’

Ik keek omlaag en trommelde met mijn vingers op de kaptafel. Ik vond Jameson leuk. Ik zou wel gek zijn als ik dat niet vond. Hij was knap en rijk en nota bene de koning. Hij kon ook vrij goed dansen en was erg vermakelijk gezelschap, zolang hij goedgehumeurd was. Maar ik was niet gek. Ik had hem de laatste maanden van het ene meisje naar het andere zien fladderen. Er waren er minstens zeven geweest, mezelf meegeteld – en dan telde ik alleen degenen van wie iedereen aan het hof afwist. Ik zou hier zo lang mogelijk van genieten en dan de heikneuter accepteren die mijn ouders voor me uitkozen. Ik zou in elk geval deze dagen hebben om op terug te kijken wanneer ik een verveelde oude dame was.

‘Hij is nog jong,’ antwoordde ik uiteindelijk. ‘Hij zal eerst nog een paar jaar op de troon willen zitten voordat hij voor een serieuze relatie kiest. Bovendien zullen ze van hem verwachten dat hij om politieke redenen trouwt. Wat dat betreft heb ik hem niet veel te bieden.’

Er werd op de deur geklopt en Delia Grace ging opendoen. De teleurstelling stond duidelijk op haar gezicht te lezen. Ze dacht echt dat ik kans maakte en opeens voelde ik me schuldig omdat ik zo moeilijk deed. In de tien jaar van onze vriendschap hadden we elkaar altijd gesteund. Maar de situatie was veranderd.

Als dames aan het hof hadden onze families dienstmeisjes. Maar de hoogstgeplaatste edelvrouwen en vrouwelijke royals? Die hadden hofdames. En je hofdames waren meer dan bedienden, ze waren je vertrouwelingen, je volgelingen, je begeleiders... Ze waren alles voor je. Delia Grace stapte in een rol die voor mij nog niet

bestond. En toch was ze ervan overtuigd dat dat elk moment kon gebeuren.

Het betekende meer dan ik in woorden kon uitdrukken. Ik kon er niet goed mee omgaan. Een vriendin is toch iemand die denkt dat je tot meer in staat bent dan jijzelf denkt?

Ze kwam terug met een brief in haar hand en een glinstering in haar ogen. 'Er zit een koninklijk zegel op,' zei ze plagerig, en ze draaide het papier om in haar hand. 'Maar omdat het ons niet kan schelen wat de koning voor je voelt, kunnen we hem maar beter niet openen.'

'Laat eens zien.' Ik stond op en stak mijn hand uit.

Met een grijns op haar gezicht trok ze de brief snel terug.

'Delia Grace, doe niet zo flauw, geef hem aan mij!'

Ze deed een stap achteruit en een fractie van een seconde later rende ik gillend van het lachen achter haar aan door mijn vertrekken.

Het lukte me twee keer om haar in een hoek te drijven, maar ze was me steeds te snel af en ontsnapte voordat ik haar te pakken kon krijgen. Ik was bijna buiten adem van het rennen en lachen toen ik haar eindelijk vastgreep om haar middel. Ze hield de brief zo ver mogelijk bij me vandaan. Misschien had ik hem met wat moeite uit haar hand kunnen trekken, maar net toen ik dat wilde doen, stormde mijn moeder binnen door de deur die mijn vertrekken met de hare verbond.

'Ben je gek geworden, Hollis Brite?' vroeg ze.

Delia Grace en ik lieten elkaar los en maakten snel een reverencie.

'Meisjes, jullie gilden als speenvarkens, ik kon het door de muren heen horen. Hoe kunnen we nou een passende huwelijkskandidaat voor je vinden, Hollis, als je je zo gedraagt?'

'Sorry, moeder,' mompelde ik berouwvol.

Ik waagde een snelle blik op haar. Ze stond daar met het geërgerde gezicht dat ze meestal trok wanneer ze met mij praatte.

'Het meisje van Copeland heeft zich vorige week nog verloofd, en die van Devaux zijn nu ook in bespreking. Toch gedraag jij je nog steeds als een kind.'

Ik slikte, maar Delia Grace was niet het type dat haar mond hield. ‘Denkt u niet dat het een beetje voorbarig is om Hollis aan iemand te koppelen? Ze maakt net zo veel kans als wie dan ook om het hart van de koning te winnen.’

Mijn moeder deed haar best om haar neerbuigende glimlach te onderdrukken. ‘We weten allemaal dat het oog van de koning geneigd is te dwalen. En Hollis is niet bepaald koninginnenmateriaal, vind je wel?’ zei ze met een scherp opgetrokken wenkbrauw, alsof ze ons uitdaagde er anders over te denken. ‘Bovendien,’ voegde ze eraan toe, ‘wie ben jij om over iemands potentieel te praten?’

Delia Grace slikte moeizaam en trok toen een ijzig gezicht. Ik had haar dat masker een miljoen keer zien voordoen.

‘En zo is het,’ zei mijn moeder ten slotte. Nu ze had laten merken dat ze teleurgesteld in ons was, maakte ze rechtsomkeert en vertrok.

Ik zuchtte en wendde me tot Delia Grace. ‘Sorry daarvoor.’

‘Ik heb het allemaal al eens eerder gehoord,’ bekende ze. Eindelijk overhandigde ze me de brief. ‘Ik moet ook sorry zeggen. Het was niet mijn bedoeling je in de problemen te brengen.’

Ik pakte hem aan en verbrak het zegel. ‘Het maakt niet uit. Als dat het niet was, zou het wel iets anders zijn.’ Ze trok een gezicht waaruit bleek dat ze me gelijk gaf, en ik las het briefje. ‘O jee.’ Ik klopte op mijn losgeraakte haar. ‘Ik zou wel eens je hulp nodig kunnen hebben om het weer op te steken.’

‘Hoezo?’

Ik glimlachte naar haar en zwaaide met de brief als een vlag in de wind. ‘Omdat Zijne Majesteit vandaag onze aanwezigheid op de rivier verlangt.’

‘Hoeveel mensen denk je dat er zullen zijn?’ vroeg ik.

‘Wie zal het zeggen? Hij heeft altijd graag veel mensen om zich heen.’

Ik tuitte mijn lippen. ‘Dat is waar. Ik zou hem wel een keertje voor mezelf willen hebben.’

‘En dat terwijl je volhoudt dat dit allemaal een spelletje is.’

Ik keek haar aan en we glimlachten naar elkaar. Die Delia Grace. Ze leek altijd meer te weten dan ik ooit zou willen toegeven.

We liepen de gang door en zagen dat de deuren al openstonden om de nieuwe lentezon te verwelkomen. Mijn hart ging sneller kloppen toen ik het met hermelijn afgezette rode gewaad om de schouders van een slanke maar gespierde gestalte aan het einde van de gang zag hangen. Hoewel hij niet met zijn gezicht naar me toe stond, was alleen al zijn aanwezigheid voldoende om de lucht te vullen met een warm, kriebelig gevoel.

Ik maakte een diepe reverence. ‘Majesteit.’

En ik zag een paar glanzend zwarte schoenen naar me toe draaien.

2

‘Lady Hollis,’ zei de koning, die zijn beringde hand uitstak. Ik pakte hem vast en kwam omhoog terwijl ik in een mooi stel honingbruine ogen keek. De diepe, doelbewuste aandacht die hij me schonk wanneer we samen waren had iets waardoor ik hetzelfde gevoel kreeg als wanneer Delia Grace en ik dansten en ik te snel ronddraaide: een beetje warm en duizelig.

‘Majesteit. Ik ben heel blij met uw uitnodiging. Ik hou van de rivier de Colvard.’

‘Dat zei je al. Ik heb het onthouden, zie je,’ zei hij terwijl hij zijn vingers om de mijne wikkelde. Hij dempte zijn stem. ‘Ik heb ook onthouden dat je zei dat je ouders de laatste tijd een beetje... overheersend zijn geweest. Maar omwille van het fatsoen moest ik ze wel uitnodigen.’

Ik tuurde achter hem en zag een grotere groep dan ik had verwacht voor onze excursie. Mijn ouders waren er, net als een aantal heren van de adviesraad van de koning en behoorlijk wat dames van wie ik wist dat ze vol ongeduld wachtten tot Jameson klaar was met mij, zodat zij aan de beurt konden komen. Ik zag Nora zelfs haar neus voor me ophalen, met Anna Sophia en Cecily vlak achter zich, allemaal zelfvoldaan in hun zekerheid dat mijn tijd er binnenkort op zou zitten.

‘Maak je geen zorgen. Je ouders zitten niet bij ons op de boot,’ verzekerde hij me.

Ik glimlachte, blij met het korte respijt. Helaas zaten ze wel bij ons in de koets op de kronkelroute naar de rivier.

Kasteel Keresken stond op het plateau van Borady, een prachtig en overbekend gezicht. Om bij de rivier te komen moesten onze koetsen zich langzaam en slingerend een weg door de straten van de hoofdstad Tobbar banen... en dat kostte tijd.

Ik zag de glinstering in mijn vaders ogen toen hij zich realiseerde dat deze koetsrit hem een uitgelezen kans bood op een langere audiëntie bij de koning. ‘Majesteit, hoe gaat het aan de grens?’ begon hij. ‘Ik heb gehoord dat onze mannen vorige maand gedwongen werden zich terug te trekken.’

Ik moest me inhouden, anders had ik met mijn ogen gerold. Waarom dacht mijn vader dat hij, door de koning te herinneren aan onze recente fiasco’s, een goed gesprek met hem kon beginnen? Maar Jameson nam de vraag goed op.

‘Dat is zo. We hebben alleen soldaten langs de grens om de vrede te bewaren. Wat moeten die wanneer ze worden aangevallen? Naar verluidt houdt koning Quinten vol dat het land Isolte helemaal tot aan de Tiberische vlaktes loopt.’

‘Dat is al generaties lang Coroaans grondgebied,’ merkte mijn vader spottend op, maar ik zag aan hem dat hij lang niet zo kalm was als hij leek. Hij speelde altijd met de zilveren ring aan zijn wijsvinger als hij nerveus was, en dat was wat hij nu deed.

‘Precies. Maar ik ben niet bang. Bij aanvallen zitten we hier veilig, en Coroaanen zijn uitstekende soldaten.’

Ik staarde uit het raampje, want het gepraat over onbeduidende ruzies aan de grens verveelde me. Jameson was meestal prima gezelschap, maar mijn ouders bedierven alle pret in de koets.

Ik slaakte een zucht van verlichting toen we stopten bij de kade en ik de benauwde koets kon verlaten.

‘Wat je eerder over je ouders zei was geen grap,’ zei Jameson zodra we eindelijk alleen waren.

‘Het zijn beslist de laatste twee mensen die ik zou uitnodigen voor een feestje.’

‘En toch hebben ze het charmantste meisje ter wereld voortgebracht,’ zei hij terwijl hij mijn hand kustte.

Ik bloosde en keek weg. Mijn ogen vonden Delia Grace, die uit haar koets klom, gevolgd door Nora, Cecily en Anna Sophia. Als ik dacht dat mijn rit ondraaglijk was geweest, vertelden haar gebalde vuisten toen ze naar me toe liep dat de hare nog veel erger was geweest.

‘Wat is er gebeurd?’ fluisterde ik.

‘Niets wat niet al duizend keer eerder is gebeurd.’ Ze rolde haar schouders naar achteren en maakte zich lang.

‘We zitten in elk geval samen op de boot,’ verzekerde ik haar. ‘Kom. Wat zal het leuk zijn om hun gezichten te zien wanneer je aan boord van de boot van de koning stapt.’

We liepen naar de steiger en ik voelde een warme tinteling door mijn arm omhoogtrekken toen koning Jameson mijn hand pakte om me op onze boot te helpen. Zoals beloofd ging Delia Grace met ons mee, samen met twee adviseurs van de koning. Mijn ouders en de overige gasten werden begeleid naar verschillende andere boten die Zijne Majesteit tot zijn beschikking had. De koninklijke vlag wapperde trots aan de mast. Het felle Coroaanse rood flapperde zo wild in de bries op de rivier dat het wel vuur leek. Voldaan nam ik aan Jamesons rechterkant plaats, zijn vingers nog met de mijne verstrengeld.

Er stond heerlijk eten voor ons klaar en er waren bontvellen om ons mee te bedekken als de wind te koud was. Alles wat ik me maar kon wensen leek er voor me te zijn. Wanneer ik naast de koning zat, had ik alles wat ik wilde – en dat verbaasde me nog steeds.

Zodra we de rivier afdaalden, stopten de mensen die op de oevers stonden en maakten een buiging toen ze de vlag zagen, of ze riepen zegeningen naar de koning. Uiterst beheerst knikte hij met zijn hoofd ter erkenning. Zijn rug was kaarsrecht.

Ik wist dat niet elke vorst knap was, maar Jameson was dat wel. Hij besteedde veel aandacht aan zijn uiterlijk, hield zijn donkere haar kort en zijn gebruide huid zacht. Hij was modieus zonder fri-

voel te zijn en pronkte graag met zijn mooiste bezittingen. Dat bleek wel nu hij zo vroeg in het voorjaar met zijn boten de rivier op ging.

En dat vond ik leuk aan hem, al was het maar omdat ik hier naast hem mocht zitten en me daardoor onmiskenbaar vorstelijk voelde.

Langs de kant van de rivier, daar waar een nieuwe brug was aangelegd, stond een verweerd standbeeld dat zijn schaduw van de heling omlaagwierp in de richting van het blauwgroene water. Zoals de traditie voorschreef, stonden de heren aan boord van de boten op, terwijl de dames hun hoofd respectvol bogen. Er waren boeken vol verhalen over koningin Albrade die over het platteland reed en de Isoltiërs afweerde terwijl haar man, koning Shane, voor staatszaken in Mooreland was.

Bij zijn terugkeer liet de koning zeven beelden van zijn vrouw door heel Coroa plaatsen, en elk jaar in augustus dansten alle hofdames met houten zwaarden om haar overwinning te herdenken.

Feit is dat de koninginnen in de Coroaanse geschiedenis vaak enthousiaster werden herdacht dan de koningen, en koningin Albrade was niet eens de meest vereerde koningin. Je had koningin Honovi, die langs de verre buitenrand van het land was gelopen om zo de grens te bepalen en de bomen en rotsen die ze als bakens gebruikte met een kus te zegenen. Tot op de dag van vandaag zochten de mensen vooral naar de stenen – aangezien ze door de koningin zelf waren neergelegd – en kusten ze ook, omdat dat geluk bracht. Koningin Lahja was beroemd omdat ze Coroaanse kinderen had verzorgd op het hoogtepunt van de Isoltische pest, zo genoemd omdat mensen die de pest kregen zo blauw werden als de vlag van Isolte. Ze liep dapper de stad in om de kleintjes te vinden die het hadden overleefd en ze bij nieuwe gezinnen te plaatsen.

Zelfs koningin Ramira, Jamesons moeder, stond in het hele land bekend om haar vriendelijkheid. Ze was misschien wel het tegenovergestelde van haar man, koning Marcellus. Waar hij de neiging had meteen toe te slaan, stond zij erom bekend vrede te zoeken. Ik had gehoord dat ze door haar zachteardige manier van overleggen ten minste drie mogelijke oorlogen had afgewend. De jonge man-

nen in Coroa waren haar veel dank verschuldigd, net als hun moeders.

De erfenis van de Coroaanse koninginnen liet een stempel achter op het hele continent, en dat was waarschijnlijk deels wat Jameson zo aantrekkelijk maakte. Hij was niet alleen knap en rijk en zou je niet alleen tot koningin maken... Nee, hij zou je tot een legende maken.

‘Ik ben heel graag op het water,’ zei Jameson, waarmee hij me terughaalde naar de schoonheid van het moment. ‘Met mijn vader naar Sabino varen was als kind een van mijn favoriete activiteiten.’

‘Ik herinner me dat uw vader een uitstekend zeeman was,’ meldde Delia Grace zich in het gesprek.

Jameson knikte enthousiast. ‘Het was een van zijn vele talenten. Ik denk soms dat ik meer eigenschappen van mijn moeder heb geërfd dan van hem, maar het zeilen heb ik wel van hem. Ook heb ik zijn liefde voor reizen geërfd. Hoe zit het met jou, Lady Hollis? Hou je van reizen?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik heb nooit echt de kans gehad om te reizen. Ik heb mijn hele leven in kasteel Keresken en in Varinger Hall gewoond. Maar ik heb altijd al eens naar Eradore willen gaan,’ zei ik zacht. ‘Ik hou wel van de zee en ik heb gehoord dat de stranden er prachtig zijn.’

‘Klopt.’ Hij glimlachte en keek weg. ‘En ik heb gehoord dat het onder pasgetrouwde stellen mode is om samen een reisje te maken.’ Hij keek me weer in de ogen. ‘Je moet zorgen dat je echtgenoot je meeneemt naar Eradore. Je zou er stralend uitzien op de witte stranden.’

Hij keek weer weg en stopte bissen in zijn mond alsof praten over echtgenoten, reizen en alleen zijn niets voorstelde. Ik keek naar Delia Grace, die verbaasd terugkeek. Ik wist dat we, als we eenmaal alleen waren, dit moment tot in de details zouden analyseren om uit te zoeken wat het precies betekende.

Wilde hij soms zeggen dat hij vond dat ik moest trouwen? Of zinspeelde hij erop dat ik moest trouwen... met hem?

Dat waren de vragen die door mijn hoofd gingen toen ik mijn rug rechtte en uitkeek over het water. Nora was er ook, met haar zure gezicht. Ze zat met de andere nare meiden van het hof toe te kijken. Ik keek om en zag dat verschillende paren ogen niet gericht waren op de schoonheid van de omgeving, maar op mij. De enige ogen die boos keken waren die van Nora.

Ik pakte een bes, gooide hem naar haar toe en raakte haar midden op haar borst. Cecily en Anna Sophia schoten in de lach en Nora's mond viel open, zo geschokt was ze. Snel pakte ze zelf wat fruit en smeed het naar me toe. Prompt veranderde de uitdrukking op haar gezicht in iets wat op vrolijkheid leek. Giechelend pakte ik meer bessen en begon een soort oorlog.

'Hollis, wat ben je in hemelsnaam aan het doen?' riep mijn moeder vanaf haar boot, net luid genoeg om boven het geklets van roei-spanen op het water uit te komen.

Ik keek haar aan en antwoordde in alle ernst: 'Ik verdedig mijn eer, uiteraard.' Ik ving Jamesons gegniffel op toen ik me weer naar Nora toe draaide.

Een stroom van gelach en bessen ging beide kanten op. Ik had al een tijd niet meer zo veel lol gehad. Dat hield op zodra ik iets te ver voorover leunde voor een nogal vastberaden worp en in het water viel.

Ik hoorde de stokkende adem en kreten van de mensen om me heen, maar het lukte me om diep adem te halen en kwam zonder te stikken boven. 'Hollis!' riep Jameson, en hij stak een arm naar me uit. Ik greep hem vast, en binnen een paar tellen had hij me weer veilig aan boord getrokken. 'Lieve Hollis, is alles goed met je? Ben je gewond?'

'Nee,' sputterde ik, rillend van het koude water, 'maar volgens mij ben ik mijn schoenen kwijt.'

Jameson keek naar mijn kousenvoeten en barstte in lachen uit. 'Dat zullen we dan moeten oplossen, hè?'

Nu alles goed met me was, begon iedereen te lachen. Jameson trok zijn jas uit, die hij om me heen wikkelde om me warm te houden.

‘Terug naar de wal,’ beval hij, nog steeds glimlachend. Hij hield me vast en keek me diep in de ogen. Ik voelde dat hij me op dit moment – doorweekt, zonder schoenen en met mijn haar in de war – onweerstaanbaar vond. Maar met mijn ouders vlak achter zich en een tiental veeleisende heren in de buurt moest hij genoeg nemen met een warme kus op mijn koele voorhoofd.

Die kus zorgde voor nieuwe golven door mijn maag, en ik vroeg me af of elk moment met hem zo zou voelen. Ik verlangde ernaar door hem gekust te worden. Telkens wanneer we even tijd samen hadden, hoopte ik dat hij me naar zich toe zou trekken.

Tot nog toe was dat niet gebeurd. Ik wist dat hij Hannah en Myra had gekust, en als hij een van de anderen ook had gekust, dan hielden ze dat voor zich. Ik vroeg me af of het een goed of een slecht teken was dat hij me nog niet had gekust.

‘Kun je staan?’ vroeg Delia Grace. Daarmee belandde ik gelijk weer in de werkelijkheid. Ze hielp me de steiger op te stappen.

‘Een doorweekte jurk is veel zwaarder,’ bekende ik.

‘O, Hollis. Het spijt me zo! Het was niet mijn bedoeling je te laten vallen,’ riep Nora uit toen ze eenmaal van haar eigen boot was gestapt.

‘Onzin! Het was mijn schuld, en ik heb mijn lesje geleerd. Ik zal van nu af aan alleen nog vanuit mijn raam genieten van de rivier,’ zei ik met een knipoog.

Ze lachte, al leek ze dat bijna tegen beter weten in te doen. ‘Weet je zeker dat het goed met je gaat?’

‘Ja. Morgen heb ik misschien een loopneus, maar ik ben helemaal in orde, ook al ben ik drijfnat. Ik ben niet boos. Dat meen ik echt.’

Ze glimlachte, en dat kwam oprecht over.

‘Kom, ik zal je helpen,’ bood ze aan.

‘Ik help haar al,’ snauwde Delia Grace.

Nora’s glimlach verstrakte en ze ging van heel blij naar onvoorstelbaar geïrriteerd. ‘Ja, vast en zeker. Aangezien het je nooit zal lukken om in je eentje Jamesons aandacht te trekken, kan iemand zoals jij niet veel meer doen dan je vasthouden aan Hollis’ rokken.’ Ze

trok een wenkbrauw op en draaide zich om. ‘Ik zou me maar stevig vasthouden als ik jou was.’

Ik opende mijn mond om tegen Nora te zeggen dat de situatie waarin Delia Grace zich bevond niet haar eigen schuld was, maar ik voelde een hand op mijn borstkas die me tegenhield.

‘Jameson zal het horen,’ zei Delia Grace knarsetandend. ‘Laten we gewoon gaan.’ De pijn in haar stem was onmiskenbaar, maar ze had gelijk. Mannen vochten op open terrein; vrouwen vochten achter hun waaiers. Met haar hand stevig in de mijne liepen we terug naar het kasteel. Na zo veel hoon op één middag vroeg ik me af of ze zich de volgende dag in eenzaamheid zou terugtrekken. Dat had ze vaak gedaan toen we nog jong waren en haar hart het niet kon verdragen nog een woord te moeten horen.

Maar de volgende ochtend kwam ze gewoon weer naar mijn kamer, waar ze zwijgend mijn haar in een of ander ingewikkeld kapsel begon te vlechten. Toen ze halverwege was, werd er op de deur geklopt. Ze deed open en er kwam een legertje dienstmeisjes binnen, met hun armen vol boeketten van de eerste voorjaarsbloemen.

‘Vanwaar al die boeketten?’ vroeg Delia Grace nadat ze hun de opdracht had gegeven de bloemen op alle lege plekken neer te zetten die ze konden vinden.

Een dienstmeisje maakte een reverentie voor me en gaf me een opgevouwen briefje. Ik glimlachte in mezelf toen ik het hardop voorlas. “‘Voor het geval je kou hebt gevat en vandaag niet de natuur in kunt gaan, vond ik dat de natuur naar haar koningin moest komen.’”

Delia Grace zette grote ogen op. ‘Haar koningin?’

Ik knikte met bonzend hart. ‘Ga mijn gouden jurk zoeken. Ik vind dat de koning wel een bedankje heeft verdiend.’